

VISSEN PRATEN NIET

Tine Bergen

VISSEN
PRATEN
NIET

Und der Haifisch, der hat Tränen
Und die laufen vom Gesicht
Doch der Haifisch lebt im Wasser
So die Tränen sieht man nicht

Haifisch - Rammstein

Rechtdoor is altijd sneller. Zonder nadenken rent Flo de netels in. Het bos kraakt. Kreunt. Of is ze dat zelf? Ze hoort gehijg. Flo's voeten denderen over vochtig gras en verdwaalde bramen. Nog een paar minuten, dan is ze bij de eik. Van daar is het nog een kleine kilometer en ze is weer in de bewoonde wereld. Nog even. Nog heel even. De kramp haakt zich van haar kuiten aan haar billen.

Nog meer gekraak en gehijg. Ze wil niet, maar ze doet het toch. Ze kijkt achterom. Zo snel dat haar nekspieren niet kunnen volgen. De pijn raast door haar ruggengraat, van de achterkant van haar hoofd tot haar stuit. Flo wankelt. Ze mag niet wankelen! Ze klemt haar kaken op elkaar, drijft het tempo verder op. Zo dadelijk ontploffen haar kuiten. Maar ze zal niet stoppen. Ze kan niet stoppen.

De pijn in haar nek leidt af, maakt dat ze de overhangende tak te laat ziet. Hij zwiept in haar gezicht en Flo wankelt niet langer, ze tuimelt. Ze grijpt naar de tak, die prompt afbreekt. Flo schuift een eind verder op haar zitvlak, waarbij ze het akeelige gevoel heeft dat haar vel blijft hangen terwijl haar botten vooruitgaan. Ze strompelt overeind. Ze is er bijna. Bijna. Daar moet ze aan denken. Dat is het enige waar ze nu aan moet denken. Terwijl ze verder holt, kan ze het niet laten nog een keer achterom te kijken. Ze spitst haar oren. Ze hoort niks anders meer dan haar eigen lijf, snakkend naar adem. Daar is de eik! Als vanzelf gaan haar benen nog een versnelling hoger.

De laatste honderd meter naar het kleine, witte hoekhuis vertragen haar voeten, eindelijk. Flo's vingers glijden naar haar nek, duwen de vertrouwde pijn er met vaardigheid uit.

Ze draait heel haar lijf om en staart naar het bos dat nu achter haar ligt. Geen gekraak. Geen gehijg. De vogels kwetteren ondertussen zo hard dat ze alles overstemmen.

Het is een trucje dat ze vroeger regelmatig gebruikte. Doen alsof ze wordt achtervolgd om zichzelf op te zwepen haar dagelijkse kilometers zo snel mogelijk te maken. Sinds kort moet ze niet meer doen alsof. Ze staart naar haar adem, die in kleine wolkjes haar mond verlaat en vervolgens in het niets verdwijnt. In door haar neus, uit door haar mond. Na amper twintig tellen hoeft haar borst niet meer te zwoeven. Ze betast voorzichtig haar pijnlijke achterste, rekt zich uit, strekt haar kuiten uitgebreid. Het laatste wat ze wil, is spierpijn morgen.

Flo duwt het tuinhek open terwijl de kerkklokken zeven uur slaan. Vandaag zal het heet worden, maar nu verspreidt het kippenvel zich over haar armen. Eind augustus begint een mens te merken dat de herfst dichterbij komt. Zeker een koukleum zoals zij. Ze trekt de veel te grote trui aan die op de stoel naast de deur op haar ligt te wachten. Heel kort begraaft ze haar neus in zijn geur.

Ze pelt haar loopschoenen en natte sokken uit, bestudeert de wond in haar rechterkuit. Die is dieper dan verwacht. Na het douchen zal ze haar toch moeten ontsmetten. Op blote voeten loopt ze verder naar de ijskast. Ze neemt het grootste glas dat ze kan vinden en vult het tot aan de rand met de ijsthee van munt, limoen en framboos die ze gisterenmiddag heeft gemaakt. Ze grabbelt een handvol zelfgebakken chocoladekoekjes uit de trommel. Twee maanden vakantie geven een mens tijd voor dit soort ongein. Ze kauwt nadenkend op een brokje chocolade en checkt haar telefoon. Eén nieuw bericht.

Ik verdien een antwoord. Dat weet je. Of wil je dat ik andere vragen ga stellen?

Flo legt het toestel weg en wandelt naar buiten, het terras op. Ze laat zich zakken in de schommelstoel in de hoek en koes-

tert zich in de ochtendzon. Nog zeven dagen. Nog zeven dagen zaligheid voor de rush weer begint. Morgen zal ze haar klasje op orde brengen. Ze heeft met Silke afgesproken in de school, als stok achter de deur.

Ze heeft het mooiste beroep van de wereld, maar dat vindt ze zelden op 1 september. Haar lijf is dan juist gewoon geraakt aan dagen achter elkaar luiere en haar oren zijn ingesteld op stilte en zachte gesprekken in plaats van gekrijs en gejoel. Maar ach, tien dagen later is ze dat ook weer gewoon. Een mens raakt alles gewoon. Tot een halfjaar geleden was ze daar rotsvast van overtuigd. Onwillekeurig duwt Flo haar neus wat dieper in de trui en snuift.

Ze heeft de bel niet eens gehoord. Maar de kat draait met zijn oren, waardoor zij die van haar ook gaat spitsen. Ze hoort geknars van grind. Stemmen. Aan haar voordeur? Flo staat op.

'Florence DuMoulin?'

Flo staart naar de politiepenning die voor haar neus bengelt. Ze hoort alleen de laatste woorden van de vrouw. 'Komt u even mee naar het bureau?'

'Waarom? Waarover gaat het?' Flo's blik glijdt naar de man die verdoken achter de forse, blonde vrouw haar voortuin lijkt te bewonderen.

'David De Vadder.'

Flo slaat haar armen rond haar middel. Ze kan haar eigen zweet nu ruiken. Nat, plakkerig, koud. Dit is het moment dat ze naar de douche hoort te vertrekken, zodat ze haar stijve nek uitgebreid kan masseren onder de warme straal. Waarom heeft die domme kat in vredesnaam zijn oren gespitst!

'Die naam doet toch wel een belletje rinkelen?'

De blonde inspecteur plant haar voeten breeduit over de dorpel, alsof Flo het wel eens in haar hoofd kan halen om weg te lopen. Betrapt draait Flo haar vingers in de rand van haar trui.

'Dat is de vader van Artur De Vadder. Of ik veronderstel toch dat u die David De Vadder bedoelt?'

'Kent u er dan meerdere?'

Flo kauwt op haar lip. Ze heeft de voorbije tien jaar heel wat soorten mensen in haar klas zien passeren. Vaders die zelfs hun smartphone niet kunnen wegleggen als hen verteld wordt dat hun kind een gedragsstoornis heeft. De biologisch verantwoorde ouders met recycleerbare brooddoosjes die een bentobox in het niets doen verdwijnen. Het koppel dat na een week eerste kleuterklas vond dat hun kind rijp was voor het eerste leerjaar. Want dochterlief was niet zeurderig omdat ze moe was, maar omdat ze zich verveelde in al haar hoogbegaafdheid. De vader die elke dag tien minuten te vroeg zijn dochter kwam ophalen. Zodat hij nog even, als de spreekwoordelijke vlieg op de muur, van achter de ruit kon kijken, om te zien wat zijn dochter nu eigenlijk uitspookte in die klas.

Ze heeft, kortom, leren omgaan met mensen van allerlei slag. Maar toch kan Flo alleen maar vaststellen dat ze deze politie-inspecteur met de seconde irritanter vindt. De vrouw kruipt genadeloos onder het pantser dat ze rond zichzelf heeft gekweekt. Zo snel dat Flo zich alleen daaraan al ergert. Want wat stelt haar pantser voor, als iemand er zo snel onder kan glippen?

'Komt u maar mee naar het bureau. Dat praat makkelijker.'

Je meent het. Maar in plaats daarvan zegt Flo: 'Waar moet ik precies zijn? Dan ben ik er over een uurtje.'

'Wij brengen u. Zoveel service mag u van de politie heus wel verwachten.' De blonde vrouw raakt haar met geen vinger aan. Het is haar blik. Die laat geen ruimte voor misverstanden of uitvluchten. Flo kent de tactiek. Ze gebruikt hem in de klas ook. De tweede agent, die nog altijd bij haar Pachysandra staat, knikt haar bemoedigend toe.

Als Flo iets heeft geleerd in de tien jaar die ze voor de klas

staat, is het dat je nooit met tweejarigen moet gaan discussiëren. Het is een bijzonder frustrerende bezigheid waarbij je niet kan winnen. Verloren energie die zoveel beter op een andere manier kan worden besteed. Dus tast ze naar haar handtas die op de trap ligt. Controleert of haar huissleutels en gsm op hun plaats zitten. Stapt in de Crocs die verdwaald op de mat liggen. Het volgende moment klikt haar voordeur achter haar dicht. Flo ziet het gordijn bij de burens bewegen terwijl ze met de twee agenten naar de wachtende Ford marcheert. Haar buurvrouw duwt haar hand plat tegen de ruit. Flo is niet zeker hoe ze het gebaar moet interpreteren. Is het een teken van medeleven of toont het pure triomf?

'Fijn dat u zo snel kon meekomen.' De blonde agente installeert zich tegenover Flo aan de tafel. Haar collega blijft tegen de deur geleund staan. Bij gebrek aan Pachysandra, bestudeert hij nu Flo. Het valt niet mee om te doen alsof ze dat niet merkt.

'Het zou fijn zijn als jullie me eindelijk kunnen vertellen waar dit precies over gaat.'

'Het gaat over David De Vadder. Dat hebben we u toch al verteld?'

Flo zwaigt en knikt. Ze ziet de blik die de twee agenten wisselen en denkt aan het spelletje dat elk jaar weer op de speelplaats van de lagere school passeert. Twee kinderen geven elkaar een hand en wringen elkaars vel de verkeerde kant op. Wie als eerste een kik geeft, is verloren. Ze klemt haar lippen op elkaar, haar handen stevig in haar schoot gedrukt.

De minuten tikken voorbij. De agent bij de deur kucht. De blonde agente duwt haar papieren voor de zoveelste keer in een net stapeltje. *'Dit werkt het efficiëntst als we allebei praten.'*

'Ik heb niks te zeggen. En jullie stellen geen vragen.'

'Je hebt ons al heel wat verteld. Daarvoor hoeven we geen vragen te stellen.' De agent bij de deur grijnst.

'David De Vadder. Wat kan je ons over hem vertellen?'

'Niet veel. Ik ken de man eigenlijk helemaal niet.'

'Is dat zo. Vertel dan maar wat je wel weet. Alle beetjes helpen.'

Flo sluit haar ogen. Ze stinkt. Ze heeft het koud. Ze heeft honger. Haar nek doet pijn. Allemaal zaken waar ze nu niet aan mag denken. Ze dwingt haar gedachten naar haar looptocht van vanmorgen. Naar de zon die tussen de takken blik-

kerde. De geur van nat en groen. Geen krachtiger middel om herinneringen op te roepen dan geur. Het gaat d'wars door alle barrières die een mens kan maken. De geur van zonnebrandcrème en paarse wasverzachter. Ze kan hem achter in haar keel proeven.

'Ik kon David De Vadder niet luchten. Ik geloof dat iemand u dat al wel verteld zal hebben.' Flo schraapt haar keel, likt langzaam langs haar onderlip.

'U beweert hem niet te kennen. U beweert hem voldoende te kennen om een hekel aan hem te hebben.' De agente fronst haar wenkbrauwen.

'Wat ik over hem wist nodigde niet bepaald uit om hem beter te leren kennen.'

'Wat wist u dan over hem?'

Flo haalt haar schouders op. 'Ik kende hem als de vader van Artur. Meer niet.'

Ze peutert aan het shirt dat aan haar rug kleeft. Probeert met de geur van haar zweet de geur van zonnebrandcrème en wasverzachter in haar hoofd te verdringen. Het helpt niet. Ze ruikt angst.

De geur van zonnebrandcrème was het eerste dat ze registreerde. David De Vadder had zijn gezicht dik ingesmeerd. Het blonk wittig, al kon het niet maskeren dat zijn huid donkerrood zag ondertussen, bijna paars. Flo schoof met haar vingers over zijn borst. Hij duwde haar weg. Ze wrong haar hand onder zijn keel. Hij krabde aan haar armen. Stampte zo stevig tegen haar kuit dat er tranen van pijn over haar wangen liepen.

Ze boog voorover, probeerde hem op de grond te houden. Hij trok haar op zijn borst, draaide op zijn zij. Haar gezicht was bedolven onder zijn armen, zijn borstkas. Ze werd gesmoord in de geur van lavendel. Het was haar beurt om te stampen nu. Ze kon zich losrukken.

Zijn adem werd een piepen. Haar adem werd rustiger. Ze probeerde zich erop te concentreren. In door haar neus, uit door haar mond. In door haar neus, uit door haar mond. Hoelang duurde het nog? Een paar minuten. Toen kantelde zijn kin en wist Flo dat het voorbij was.

Heel even sloot ze haar ogen. Heel even maar. In een zwakke poging om te negeren. Om uit te stellen wat er nog allemaal zou komen. Ze wist dat ze nu moest nadenken en handelen. Dit ging over consequenties en volgende stappen, over zekerheden en beschuldigingen, over verwachtingen en vermoedens.

Hoe hard ze ook slikte en met haar hoofd schudde, ze kreeg de ruis niet uit haar oren. Ze had net een mens zien sterven. Ze had zijn laatste adem geroken, vreemd zoetig. Ze had gezien hoe zijn blote tenen zich kromden in het

zand. Ze had, als ze dat wilde, kunnen tellen hoeveel seconden het duurde voor zijn ogen niet langer blonken maar glazig werden. Kon je dichter bij een ander komen dan dit?

Artur De Vadder, de zoon van David. Hij zat bij jou in de klas.' De agente knipt met haar vingers voor Flo's neus. Ze moet bij de les blijven.

Flo opent haar ogen.

'Wat voor leerling was hij?'

'Een makkelijke. Een rustig kind. Hij knutselt graag, heeft veel verbeelding.'

'Een leerling van dertien in een dozijn?'

'Elk kind is uniek.' Flo hoort zelf hoe hol hij klinkt, de slogan van haar school. Ze trekt aan haar short, die onaangenaam nat tussen haar billen plakt.

'Toch wordt niet over elk kind een dossier opgestart.'

'Gelukkig niet.'

'Waarom had Artur wel een dossier nodig?'

'De directie beheert de dossiers.'

'U hebt het dossier opgestart.'

Flo kijkt naar de stapel papier die de agente nu demonstratief voor haar neus op tafel kletst.

'Waarom hebt u dat gedaan? Wie of wat maakte dat Artur een dossier nodig had? Zijn vader, misschien?'

‘Juf?’

‘Ja, Milo?’

Flo probeerde de slak die een van haar kleuters daarnet enthousiast had binnengebracht uit de verwarming te peuten.

‘Ik zal het nooit meer doen, juf. Maar het voelde zo vies.’ Het meisje naast haar veegde haar neus af aan haar mouw.

‘Ik weet het, Marthe. Maar een volgende keer als iets vies voelt, haal je gewoon je handen ervan af. Je gooit het niet meer weg.’

‘Het zal niet meer gebeuren, juf.’ Marthe huppelde naar de poppenhoek. Flo drukte haar neus tegen de radiator. Had ze niet ergens nog breinaalden liggen? Maar waar?

‘Juhuf!’

‘Wat is er, Milo?’

‘Ik heb kaka gedaan.’ Milo wiebelde trots heen en weer in het deurgat.

‘Blijf maar op het toilet, Milo. Ik kom zo dadelijk je billen afvegen.’

‘Mijn kaka ligt niet op het toilet.’

De zucht ontsnapte uit Flo’s mond voor ze er erg in had.

Haar huisarts had haar twee weken geleden meewarig aangekeken. ‘Ben je zeker? Het is nog een dikke maand tot de grote vakantie. Ik schrijf je met plezier ziek tot dan. Je hebt het nodig.’

‘Ik heb hen nodig. En zij mij.’

‘Niemand is onvervangbaar, Flo.’ De arts had achteruit geleund in zijn grote, leren bureaustoel en had met zijn han-

den over zijn gezicht gewreven. Alsof dat simpele gebaar alles kon wegwassen. Flo wist dat dat niet kon. Ze had de voorbije weken meer tijd in bad en onder de douche doorgebracht dan ergens anders. Haar vel was er dun en broos van geworden, bijna doorzichtig. Maar het nu viel niet weg te wassen. En het verleden, dat ze nog even had kunnen vasthouden in de schilfers van haar huid, was na een paar weken helemaal verveld. Ze had haar ogen dichtgeknepen. Kon het dat ze zich nu al niet goed meer herinnerde hoe Manu had geklonken als hij lachte? Dat kon toch niet?

‘Het siert je dat je aan je kleuters denkt. Maar die zijn hoe dan ook in goede handen. En je moet nu vooral aan jezelf denken.’ De arts had even in haar dossier gespiekt. ‘Je bent vier kilo afgevallen de voorbije weken. Je slaapt slecht. Dat hoeft je me zelfs niet te vertellen, dat zie ik zo. Hoelang is het geleden dat je nog bent gaan lopen?’

‘Ik moet terug.’

‘Je kan niet terug, Flo. Dat weet je.’

Dus waarom vertel je het me dan? Flo had uit het venster gestaard. De praktijk keek uit op een grote vijver, inclusief fontein. Achteraan kon je het bos zien glooien. Haar huisarts had zijn zaakjes goed voor elkaar. Hij zag waarschijnlijk elke dag wel iemand zoals haar passeren voor zijn statige, eiken bureau. Het had hem in de loop der jaren ongetwijfeld gesterkt in zijn overtuiging dat hij een goed idee had van wat er omging in de menselijke geest. ‘Jeanine vertelde me gisteren dat ze met plezier nog een paar weken bij je komt poetsen. En ik hoorde dat je collega’s je een keer in de week uitnodigen voor een etentje? De mensen zitten met je in.’

Flo had geknarsetand. Dat was precies het probleem. En meteen ook de reden waarom ze terug wilde naar haar kleuters. Haar twee- en driejarigen die stompten en beten,

zich juichend rond haar knieën klemden en haar de liefste juf van de wereld vonden, die aan elkaars haren trokken en vochten om eerst te kunnen staan in de rij. Die rozijntjes inruilden voor vriendschap en geloofden dat iedereen bang was van Sinterklaas – want niemand was altijd braaf. Ze waren de mens op zijn puurst. Zonder alle lagen van mededogen en berekendheid die er in de loop der jaren ook op hen zouden worden geplakt en geboetseerd. En dat shot onversneden echtheid was precies waar ze naar snakte na de weken vol gepamper en gefluisterde gesprekken. Of dat had ze toen toch gedacht.

Flo sloot haar ogen, telde tot tien en duwde zichzelf op haar handpalmen overeind.

‘Waar heb je dan kaka gedaan, Milo?’

‘Blij dat je terug bent.’ Silke zette het flesje water aan haar lippen en dronk met grote teugen. Zo gulzig dat er een smal straaltje langs haar kin naar beneden droop. Flo onderdrukte de neiging het met een tissue weg te vegen. In plaats daarvan antwoordde ze: ‘Blij dat ik terug ben.’

‘Ik heb gehoord dat Milo je al getrakteerd heeft op een kaka-incident.’

Flo rolde met haar ogen. ‘Er zijn gelukkig nog zekerheden in het leven.’

Ze keken een poosje zwijgend naar de leerlingen van de eerste kleuterklassen die over het speelplein denderden. In de zandbak werd er druk gebouwd en terrein geclaimd. Dat de glijbaan door de zon een bakplaat was geworden, leek de kleuterbillen niet te deren.

‘En, hoe ziet jouw vakantie eruit?’ Flo nipte van haar thermos ijsgekoelde thee en brulde er in één moeite achteraan dat Yannick moest stoppen met aan de haren te trekken.

‘Het wordt een festivalzomer. We beginnen met Werchter, uiteraard. En we eindigen met Maanrock. En tussendoor gaan we vooral niks doen: luieren in de tuin of op het strand. Bijkomen van het feesten.’

‘Klinkt goed!’ Flo draaide haar thermos thee tussen haar vingers.

‘Voor jou, juf!’

Verstrooid nam ze het modderige madeliefje aan. ‘Dankjewel, Tessa.’

Tessa danste al weer weg richting zandbak.

De wind duwde tegen haar haren en Flo keek onwillekeurig over haar schouder. Er was niks te zien. Ze wist het. Net zoals ze wist dat ze de rest van haar leven toch over haar schouder zou kijken.

‘Je zou toch een arm en een been geven voor haar zorgeloosheid?’

Flo staaarde naar Tessa’s rode rokje dat rond haar beentjes wapperde en het rood van de nagellak dat op haar kleine tenen reflecteerde. Tessa ging recht vooruit. Een mens kon niet achteruit huppelen. Hoeveel zou zij daarvoor geven?

‘En jij?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Heb jij plannen voor de zomer?’ herhaalde Silke met rode wangen. Alsof ze niet zeker was of het wel gepast was om hiernaar te vragen.

‘Ik ga de eerste dag van de vakantie in bad zitten, snijd mijn polsen door en wacht tot ik gevonden word.’ Flo kon het niet laten. Ze had meteen spijt toen ze haar collega wit zag wegtrekken.

‘Grapje, schat. Nee, veel plannen heb ik niet. Ik ga een week of twee naar zee met mijn beste vriendin en haar peuter. Verder zie ik wel wat er op mijn pad komt.’

Silke knikte alsof ze het begreep. Wat ze natuurlijk niet

deed. Als zij thuiskwam, zat haar vriend haar al op te wachten. Ze zouden de hele, lange zomer samen doorbrengen. Zij was niet naar een ziekenhuis gescheurd om afscheid te nemen van alle zomers die nog hadden moeten komen.

‘Zeg, heb jij breinaalden in je klas?’

‘Een van de juffen van het lager moet er zeker hebben. Wat moet je...’

‘Juf! JUUUUUF!’ Flo’s halve klas kwam in paniek op haar afgestormd. ‘Artur is gevallen.’

Flo holde achter de bende aan. Tegen alle regels in was Artur toch op het dak van het speelhuisje geklommen. Om er vervolgens af te donderen. Flo tilde het jankende hoopje kind uit de struiken. ‘Ik heb je, Artur. Ik ben bij je. Waar doet het pijn?’ Sussend sprak ze in zijn oor terwijl ze hem naar het bankje droeg. Silke holde al weg voor de eerste-hulpdoos. Het was vooral het meegebrachte flesje chocolmelk dat maakte dat Artur kalmeerde. Terwijl hij heftig aan zijn rietje zoog, bestudeerde Flo de schade. Een snee op zijn kin, een grote buil vooraan op zijn hoofd en de nodige schrammen. Al bij al leek het nog mee te vallen.

‘Mag ik eens in je ogen kijken, Artur?’ Flo bestudeerde zorgvuldig de pupillen van de jongen die keurig meebewogen met het licht.

‘We moeten even je wonden verzorgen.’

Artur sabbelde aan zijn rietje en knikte. Hij vond alles best zolang zijn suikerinfuus niet werd stopgezet. ‘Het is zo lekker! Thuis is er nooit chocolade. Papa wil het niet. Als papa chocolade eet kan hij niet geholpen worden met een pleister. Dan moet hij naar het ziekenhuis! Want in chocolade kunnen pinda’s zitten. En van pinda gaat papa dood!’ Artur zwaaide met zijn flesje om zijn woorden te onderstrepen.

Flo veegde een streep chocolademelk van haar gezicht

en zette het flesje op de bank. ‘Is dat zo? Gelukkig kunnen we jou wel perfect helpen met een pleister.’ Flo ging aan de slag met gaas en ontsmettingsmiddel. Pas toen Artur zijn hoofd boog om het laatste restje chocolademelk uit zijn flesje te krijgen, zag ze de lange, rode lijn die over zijn nek liep en in zijn shirt verdween.

‘Artur, ik ga even je T-shirt uittrekken zodat ik die wond aan je nek goed kan verzorgen.’

Flo tastte naar een vers pakje gaasjes terwijl ze met één hand Arturs shirt over zijn hoofd hees. Pas toen ze hoorde hoe Silke haar adem inzoog, draaide ze zich om.

De wond in Arturs nek was niets vergeleken met de grillige, blauw-gele plekken die staccato rond zijn ruggengraat kronkelden.

‘Artur, wat is er met je rug gebeurd?’ Flo’s wijsvinger bleef schuw boven de plekken zweven.

Artur kronkelde zijn nek, maar natuurlijk kon hij zijn eigen rug niet bekijken.

‘Heb je je rug pijn gedaan, Artur?’ Silke nam het flesje uit zijn handen, zodat Artur haar wel moest aankijken.

‘Ik weet het niet. Dat zou kunnen.’

‘Ben je van de trampoline gevallen of zo?’

Flo schudde haar hoofd, samen met Artur. Arturs rug zag er niet uit alsof er spelenderwijs iets was misgegaan. Hij was een paar vuisten tegengekomen die heel goed wisten wat ze deden.